

3

De eerste fout

‘Sta op!’ was het eerste dat ik hoorde terwijl ik mijn bewustzijn terug kreeg. Ik vroeg me af waarom mijn rug zoveel pijn deed. Toen ik mijn ogen opende en ze een paar keer knipperde, zag ik dat ik me op een berg bevond. De herinneringen van gisteravond schoten aan me voorbij. Mount Metal. ‘Sta op!’ klonk het nog een keer. Ditmaal leek de boodschap luider te zijn. Ik krabbelde overeind. Wat was dat irritante geluid? En wat hing er over mijn hoofd? Toen greep iemand me onder mijn oksel. ‘Pansy.’ Het was de stem van Remi. Hij klonk ongeduldig. Met moeite probeerde hij me omhoog te sjoeren. Door de angst hem te irriteren werd mijn brein eindelijk helder. Er hing een deken over mijn hoofd. De energie om hem te verwijderen ontbrak. Toch zag ik langs een stuk stof een paar mensen die hun spullen bij elkaar aan het rapen waren. Layla gooide stenen naar iets in de lucht. Mijn nieuwsgierigheid werd aangewakkerd en ik keek in de richting van de vliegende brokstukken. Daar zag ik de bron van het ergerlijke, brommende geluid: een drone. Adrenaline schoot als een kogel door mijn aderen. Mijn spieren kregen hun kracht terug. Ik greep mijn tas en stond op. Een duizeling. Ik wankelde. Remi pakte mijn arm en hield me overeind.

‘Schiet op!’ hoorden we Renae schreeuwen. Ze was net in haar Nexus gestapt en probeerde het ding op te starten met haar slaperige kop. Ook zij had een deken over haar hoofd heen hangen.

Ik en Remi renden zo snel mogelijk in de richting van het apparaat. De zware tas bungelde om mijn schouder en knalde regelmatig tegen mijn been. Ik zag Jored sprinten. Hij vocht voor zijn evenwicht. Klis zat al op de achterbank en Layla gooide nog een steen.

‘Hierheen!’ schreeuwde Renae naar het laatste persoon. Layla deed wat er van haar gevraagd werd. Zodra de deur achter me dicht werd getrokken stegen we op. We overspoelden onszelf met dringende vragen.

‘Denken jullie dat de drone onze gezichten heeft herkend?’ waren de woorden die Klis wist te vormen.

‘Je had de zender van je Nexus verwijderd toch? Renae?’ riep Remi naar haar.

‘Ja, ze kunnen niet weten dat dit voertuig van mij is,’ was het antwoord op de vraag.

‘Waar zijn we naar onderweg?’ Mijn stem sloeg over.

Klis hield de stoel voor zich met twee handen beet. ‘Wat als dat ding ons achtervolgt?’

Mijn hart bonsde in mijn keel. Ik voelde me misselijk en had een stekende koppijn. Met mijn handpalm veegde ik over mijn voorhoofd. Ik zweette een beetje en mijn ademhaling ging rap. Toch voelde het alsof mijn hersenen niet genoeg zuurstof kregen. Mijn handen begonnen te trillen. Ging ik flauwvallen?

Toen hoorden we iets tegen de achterrait tikken. Het was zacht, maar het alarmeerde me. Mijn hart verzakte. Was ik gek, of klonk dat als een kogel? Toen ik in de richting van het geluid keek, zag ik dat we achtervolgd werden door de drone van daarnet. De gezichten van de mensen op de achterbank vertelden me alles wat ik moest weten. ‘Hij schiet op ons!’ gilde Layla. Een tweede tik volgde.

‘Je moet dalen,’ zei Jored luid. ‘Dan stopt hij met schieten. Dat heeft mijn broer me weleens verteld.’

‘Hoe weet je broer dat nou?’ Renae’s stem sloeg over.

‘Doe het gewoon!’

Ze luisterde en stuurde het voertuig langzaam naar beneden. Tik. ‘Het werkt niet.’ Ze gaf gas en daalde nog lager tussen de wolkenkrabbers van Pirgbon.

‘Je moet stilstaan op de grond. Dan stopt het.’

‘Ja, dag. Dan worden we opgepakt!’ Er werd versneld. We vlogen met een scherpe bocht linksaf. Ik was bang dat we tegen een flat aan zouden vliegen, maar Renae kon goed sturen. Toen nam ze een afslag naar rechts.

‘Waar ga je heen?’ vroeg ik.

‘Weet ik niet.’

Nog een klap tegen de achterrait. Ik voelde mijn hart bonzen als dat van een op hol geslagen paard.

‘Renae, hij gaat je voertuig neerschieten,’ waarschuwde Jored.

‘Ik probeer hem af te schudden. Heb een beetje geduld!’ riep ze, terwijl ze nog een afslag naar rechts nam.

‘Je kan hem niet afschudden. Hij is net zo snel als wij! Je moet stoppen!’

‘Hou nou eens op met dat gezeur! Ik ga niet naar de gevangenis!’